

O svätom prijímaní III.

Účinky svätého prijímania. Keď sa jedná o sväté sviatosti vtedy hovoríme o mnohých účinkoch. V skutočnosti ale ide o rozvedenie jedného a hlavného účinku, toho ktorý je vyjadrený vonkajším sviatostným znakom. Sväté prijímanie sa latinsky menuje **communio**, čo po slovensky znamená zjednotenie, spojenie, vytvorenie spoločenstva a jednoty. Ako píše svätý Eugen V. táto sviatosť spôsobuje „**spojenie s Kristom**“. „Milosť človeka včleňuje do tajomného tela Kristovho a spája ho s jeho údmi. Preto táto sviatosť rozmnožuje milosť u tých, ktorí ju prijímajú a sú toho hodní, a spôsobuje v duchovnom živote účinky, aké hmotná strava spôsobuje v živote tela: udržuje, dáva rásť, uzdravuje, osviežuje.“ Podľa slov pápeža Urbana IV., „udržiava spomienku na Spasiteľa, odvracia nás od zla, upevňuje nás v dobrom, dáva rast čnosti a milosti“ (bullá Exultate Deo, r.1439). Účinky svätého prijímania sa potom dajú rozdeliť na účinky na duši, ktoré sú priame, a na telo, nepriame. Zastavme sa teraz na chvíľu nad účinkami aké sväté prijímanie spôsobuje na duši.

Sviatostné spojenie s Kristom. Naše telo sa spojuje s telom Krista. Nie je to priamo, ale prostredníctvom spôsobov chleba a vína, s ktorými je Kristus sviatostne spojený, tým že premieňa chlieb na svoje telo a víno na svoju krv, teda premenením (transsubstanciáciou). Pri jedle asimilujeme pokrm do svojho vlastného organizmu, vniká do nás a stotožňuje sa s nami. Podobne nás preniká aj Kristus symbolom jedla. Toto „telesné“ spojenie predpokladá však aj duchovné zjednotenie v myšlienkach, vo vôli, teda v chcení a prianiach. Inak by tu bol rozpor medzi vonkajším činom (zjednotenie sa s Kristom) a vnútorným úmyslom (nesúlada až rozpor s ním), taký rozpor, ktorý by sa mohol stať aj svätokrádežným (prijímanie nehodné, v stave ťažkého hriechu, lebo vtedy sme nepriatelia Kristovi). Kto je eucharistický chlieb, nech sa snaží, ako len vládze, zjednotiť svoje srdce so srdcom Kristovým, mať s ním rovnaké zmýšľanie. Prijímame Krista, ktorý sa za nás obetuje. Je s ním teda zajedno ten, kto má ducha obety, kto miluje Boha a bližného. Spojiť sa s Kristom totiž znamená zjednocovať sa s tým, s čím je jedno i on. Uskutočňuje sa tu teda predovšetkým spojenie s Najsvätejšou Trojicou, preniká nás Boží život. Napodobňujeme tak, samozrejme, že nedokonale, samo vtelené slovo, kde Boh a človek sú v jednej osobe. Bérulle píše, že „eucharistia napodobňuje tajomstvo vtelenia, prispôsobuje ho všetkým a rozširuje ho medzi kresťanmi a veriacimi, podobne ako samo vtelenie je napodobnením a rozšírením spojenia najvyššieho v Najsvätejšej Trojici,

ktorá skrze večné Slovo preniká do nášho ľudstva“. Bossuet hovorí, že „Ježiš prijíma telo nás všetkých, a keď my prijímame jeho telo, stáva sa tak pre nás človekom, rozširuje na nás svoje vtelenie.“

Toto spojenie s Kristom znamená **zjednotenie so všetkými údmi jeho Cirkvi**. Eucharistia je hlavná sviatosť mystického Tela Cirkvi. „Pretože je to jeden chlieb, tvoríme jedno telo, aj keď nás je mnoho, lebo všetci máme účasť na jednom chlebe“ (1Kor. 10, 17). Navonok sa to vyjadruje symbolom jedla u jedného stola, jedného chleba. Aj mariánska úcta sa tu vyjadruje v plnosti svojho zmyslu. Božia matka je so svojím Synom najužšie zo všetkých nás spojená, patrí jej preto zvláštne miesto v cirkvi. Prijímanie Kristovho tela nás k nej teda približuje viac než akákoľvek iná pobožnosť.

Rozmnoženie milosti posvätcujúcej. Exegéti neobišli okolnosť, že svätý Ján používa prítomný čas, keď cituje Kristov prísľub: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život“ (Jn 6, 54). Nehovorí sa, že potom ho bude mať, až po smrti, ale že ho má už teraz, pretože je telo a pije krv Syna Božieho. Posilňuje teda toto jedlo jeho nadprirodzený život. Kristus o sebe povedal, že je „život“ (por. Jn 14,6). Čím užšie sa s ním spájame, tým viac „žijeme“. Milosť posvätcujúcu rozmnožujú všetky sviatosti. Eucharistia však mimoriadnym spôsobom. Ustanovenie Florenského snemu pre arménov výslovne hovorí, že eucharistia je k tomu, „aby sa milosť rozmnožila“ u tých, ktorí ju už majú. Jedlo neprospieva mŕtvemu, ale tomu, kto žije. Teológovia hovoria, že dáva „druhú milosť“, novú milosť, pričom stav „prvotnej milosti“ už predpokladá, a preto ju nazývame sviatosťou živých. Sviatostná milosť nemôže pôsobiť tam, kde sa jej kladie prekážka. Ale samozrejme, nekladíme prekážku vtedy, keď sme sa síce dobre vyspovedali, ale niečo z minulosti sme zabudli, alebo pochybujeme o vážnosti toho, čo sme urobili, a chceme teraz úprimne pristúpiť ku stolu Pána, aby sme naďalej žili v spojení s Kristom. Preto platí, že svätá omša a sväté prijímanie nás zbavujú všedných hriechov.

Sviatostná milosť. Vieme dobre, že všetky milosti sú darom Svätého Ducha, ktorý je jeden a jediný. Napriek tomu ale teológovia rozlišujú milosť posvätcujúcu, ktorá je akoby vnútorný poklad duše, a milosť „sviatostnú“, to znamená zvláštnu Božiu pomoc, aby sa tento vnútorný poklad rozmnožoval v nebezpečenstvách. Cieľ eucharistie je spojenie s Kristom, čo je aj cieľom celého nášho duchovného života. Sväté prijímanie toto zjednotenie uskutočňuje. Dostávame však pritom zároveň aj prísľub do budúcnosti, že vďaka eucharistii sa nám podarí toto spojenie udržať vo všetkých okolnostiach života, v myšlienkach, v túžbach, v skutkoch.

Mário Orbán

Viliam Turčány

Nebesá, roste...

Môj národ čakal na príchod,
ten Tvoj,
ó, Učiteľ, muž hoden
tohto mena.
Bohatý klas mu dvihneš
zo semena
a zrnká hrozna stlačíš
na nápoj.

Ó, zbožie z Boha,
Bohabojný voj!
Zo Slova vzrástol,
z viničného kmeňa.
Keď národ smädný čakal
na písmená,
priam dážd' ich v Tebe vliat
naň Večný zdroj.

Je Slovo Božie mocnejšie
než zbroj,
bo nezmôže Ho nikdy
žiadna zmena
a kto s Ním kráča,
vyhrá večný boj.

Tak v slove sa už
s Tebou národ môj
pred vekmi dočkal slávy
premenenia.
Môj národ čakal na príchod,
ten Tvoj.

Viera je dar od Boha, ktorý sa nepomíne, hoci ho môžeme aj na dlhé roky urobiť neschopným prinášať úrodu. Možno si poviete, že je to tá najsuchšia definícia viery, akú ste kedy čítali. Pripúšťam. Nedá sa porovnať s hĺbkou, ktorou ju obdaril autor Listu Hebrejom, a nevystihuje ani fakt, že v sebe skrýva božsko-ludský rozmer. Výborne však opisuje spôsob, ako sme ju nadobudli.

Podobenstvo to prirovnáva k sejbe, ktorá prebieha vždy nanovo, keď siahame po zdroji Božieho slova. Môžeme odpozorovať obrovský potenciál drobného semienka. Doslova v okamihu zmení náš pohľad na svet, poprevracia životné hodnoty a vytlačí na okraj záujmu nepodstatné, často nízke sny a ciele. Správa sa ako kedysi Ježiš, keď vyčistil jeruzalemský chrám. Podobne dokáže semienko prelomiť aj najtvrdšiu skalú, lebo cíti, že ho za ňou čakajú vytúžené lúče slnka.

To, že tento dar nie je samozrejmosťou, ukazuje skúsenosť s ľuďmi, ktorí nevedia veriť. Nie preto, že by nechceli, ale jednoducho toho nie sú schopní. Kedysi som čítal príbeh mladej židovskej ženy, ktorá konvertovala na kresťanskú vieru. Keď jej otec žiadal, aby mu vysvetlila, ako k tomu došlo, odpovedala: „Po rokoch štúdia a hľadania som sa raz ráno prebudila a uvedomila som si, že verím. Tento pocit ma naplnil šťastím a pocitom nesmiernej slobody. Neviem, ako by som ti to mohla vysvetliť ešte inak.“ Dalo by sa tu písať o ďalších príbehoch mladých či starých ľudí, v ktorých srdciach sa ujalo, vyklíčilo a prinieslo úrodu slovo zasiaté od Boha - semienko, ktoré roky čakalo na svoje vyklíčenie a dozretie. Jeho úroda však dáva zabudnúť na všetko predošlé.

Jaroslav Ivančo

Existuje láskavejšie srdce?

Ježiš nás miluje. Kiežby sme pochopili, akou láskou k nám horí jeho Srdce!

Kto nás to miluje? Ježiš je Boží Syn. Teda od neho dostávame Božiu lásku, ktorá je väčšia ako láska ľudí. Keďže Ježiš podľa tela je aj človekom - vo všetkom podobným nám okrem hriechu - miluje nás tiež ľudskou láskou.

Odkedy nás Ježiš miluje? Jeho božská láska existuje od večnosti. Ježišova ľudská láska k nám začala od chvíle jeho vtelenia. Ježišovo Srdce nás milovalo aj počas svojho pozemského života a lásku voči nám prejavuje stále aj v nebeskej sláve, odkiaľ nám zosiela svoje dary a milosti.

Ako nás miluje Ježišovo Srdce? Má nás rado veľkodušnou láskou. Ježiš ju v podobenstvách prirovnával k láske dobrého pastiera voči stratenej ovečke, k láske Samaritána voči zranenému pucestnému, k láske otca voči márnokratnému synovi. On sám sa prirovnával ku kvočke, ktorá starostlivo zhromažďuje kuriatka pod svoje krídla.

Ježiš nás miluje úprimnou a obetavou láskou. Obetoval nám celý svoj život. Kvôli nám sa narodil, poslúchal, obetoval. Za nás sa modlil, postil, znášal námahy. Pre nás pretrpel ukrutné muky na kríži. Zanechal nám svoje učenie a sviatosti. Zanechal nám aj seba samého v Oltárnej sviatosti.

Nebuďme nevďační. Jeho lásku mu máme odplácať svojou láskou. Buďme v tejto vďačnej láske vynaliezaví.

dal niekomu právo v kostole počas sv.omše rozhodovať, kto v kostole môže byť, kto mu dal právo v kostole hroziť sa deťom a strašiť ich, hovoriť nahlas, ba dokonca vykrikovať „VON“!?

To, sa stalo v našom kostole na sviatok sv.Cyrila a Metoda. V týchto „LISTOCH“ sa už písalo, že kostol v ktorom neplačú malé deti, je mŕtvy kostol. Chápem, že niektorí postarší, chcú mať za každú cenu pokoj, možno aj horšie počujú a tak ich to trošku ruší ak je počuť deti. Všetci by sme však mali mať trošku porozumenia a trpezlivosti s tým drobízgom, ktorý sa vlastne začína učiť chodiť do kostola.

Už tu písala jedna mamička, že sa do kostola bojí chodiť s deťmi. Už sa stalo, že bolo mamičke doporučené, aby išla z kostola von, lebo jej deti sú príliš živé...Dnes si rodičia radšej nechajú deti pri sebe v lavici, alebo vzadu v kostole, dokonca pred kostolom, ako by ich mali poslať do detských lavíc pred oltár a vystavovať stresu.

Zabudli sme, že aj my sme mali deti? Zabudli sme, že aj my všetci sme boli deti? Zabudli sme, že aj my sme boli ako deti v kostole občas živší ako by sa patrilo? A spomenieme si, že by nás niekto z kostola vyhánal?

A tak sa pýtam: „Kedy sa tie deti majú naučiť v kostole správať a kto ich to naučí, keď ich spolu s mamami alebo otcami dovoľíme vyháňať z kostola?“

Marián Blaha

Sväté omše v 15. týždni Cezročného obdobia

15.VII. utorok

18.00 Za zdravie a Božiu pomoc (p.E.Keráková)

16.VII. streda

18.00 + Vavrinec Mihalka a manž.Mária

18.VII. piatok

18.00 + Štefan Krchnák, manž.Magdaléna a deti

19.VII. sobota

18.00 + Silvester Plevčík, manž.Terézia a deti

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

20.VII. 16. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 + Katarína a Štefan

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

14.VII. pondelok sv.Kamil de Lellis, kňaz

15.VII. utorok sv.Bonaventúra, kňaz a učiteľ Cirkvi

16.VII. streda Panna Mária Karmelská

17.VII. štvrtok sv.Andrej Svorad a Benedikt, pustovníci

18.VII. piatok sv.Fridrich, bl.Peter Pavol Gojdič, biskup mučeník

19.VII. sobota sv.Zlatica, panna a mučenica

O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoje vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju, do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“ Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“ Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

(Jn 20, 26 - 29)

Neveriaci

Tomáš sa zapísal do dejín s prezývkou „neveriaci“. Lepšie je nazvať ho „hľadajúcim“, ktorý chce dôkazy. Ježiš mu ich dal, ale zároveň blahoslavlil tých, ktorí po dôkazoch netúžia. Viera je totiž darom, ktorý dáva Boh a človek sa môže rozhodnúť, či ho prijme alebo neprijme. Oстане však vždy tajomstvom, prečo niektorí ľudia veria a iní nie.

V živote sa nám občas stáva, že komunikujeme s človekom, ktorý povie o sebe, že neverí v existenciu Boha. Má komunikácia s takýmto človekom význam? Má, a veľmi veľký. Úprimní neveriaci sú totiž veľmi cenní ľudia. Oni sa podobajú na sv. Tomáša, a takisto hľadajú a túžia po dôkazoch. Dokážu aj bez viery v Boha dať svojmu životu zmysel a majú mnoho cenných pohľadov na svet a na všetko, čo sa v ňom odohráva. Spája ich fakt, že ani jeden ani druhý nepracujú s hmatateľnými alebo vedeckými dôkazmi. Jeden nemôže priamo dokázať, že Boh existuje, a druhý, že Boh neexistuje. Obidvaja sú veriaci. Jeden verí v jeho existenciu a druhý verí v jeho neexistenciu. Ak sú to solídni ľudia, vždy sa vzájomne obohatia.

Inou kategóriou sú materialistickí alebo ideologickí neveriaci. Pre nich je bohom hmota a oni sa nepotrebujú klaňať pravému Bohu. Ďalší vyznávajú ideológiu, ktorá ich núti, aby sa stali neveriaci. Obidve skupiny sú ťažkými partnermi na dialóg. Prejavujú sa pýchou, aroganciou, sebavedomím, myšlienkovou tuposťou, a takmer pocitom nezničiteľnosti a nesmrteľnosti. Ich najväčším bláznovstvom je to, že sami sa pokladajú za bôžikov.

Pri rozhovore s neveriacimi nemajme túžbu obrátiť ich hneď na vieru. Ak však nie sme povrchní kresťania, ak vieme pokojne rozprávať a rozvážne argumentovať, ak máme k nim primeranú úctu, môžu aj oni obdivovať náš život. A Boh môže využiť túto situáciu, aby sme sa pre niekoho stali cestou k viere.

Môžeme sa opýtať samých seba: keby neveriaci človek nejaký čas žil v našej rodine a v našej blízkosti, bol by očarený naším životom a začal by rozmýšľať o existencii Boha?

Marián Šuráb

„Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti.“

Ježiš naňho pozrel s láskou.

(Mk 70,20-22)

Pane, v dnešný večer som opäť pred tebou a spolu s tebou.

V dnešný večer si viac ako inokedy uvedomujem hodnotu svojej mladosti.

Mnohí z nás, podľa svojho veku, ju už majú za sebou.

Mnohí z nás ju prežívajú ako svoj nádejný čas.

Obraciame sa, Pane, v túto chvíľu k tebe...

Chceme byť mušľou, ktorá sa otvára svetlu a slnku tvojej pravdy...

Nechceme, Pane, svoju mladosť prežiť naprázdno.

Čo všetko sa nám neraz ponúka, aby sme naplnili svoju mladosť!

Pane, bolí ma, ak niekto nezvládne obdobie svojej mladosti a kazí si ju možno alkoholom, možno drogami, možno nezriadenou láskou... možno niečím iným, možno tým hrozným a tragickým zúfalstvom, ktoré končí v bolestnej smrti... Toto všetko ma, Pane, v dnešný večer nemôže nechať na pokoji!

Pane, ty vidíš do hĺbky môjho srdca, mladého srdca dievčaťa či chlapca.

Nosím v ňom túžbu po živote,

po kráse,

po láske,

po šťastí,

po zmysle života...

To všetko, Pane, vidíš. Daj, aby som pochopil, že toto všetko môžem nachádzať len tak, ak sa budem blížiť k tebe, k tebe, Bože môj, ako k prameňu svojej mladosti, ale i k plnosti svojej mladosti...

Možno som, Pane, už doteraz vo svojej mladosti všeličo prehral, možno moja mladosť nie je taká, ako som po nej túžil, ako som o nej sníval...

možno mi nevyšla, možno som všeličo nesprávne pochopil, možno som všeličo zbral svojou pýchou, tvrdohlavosťou, možno odmietaním rady svojho otca, matky... možno tým, keď som si myslel, že si sám vystačím a nikoho nepotrebujem, možno tým, že som sa nechal zlákať na rozličné cesty života...

Ale dnes, Pane, som pri tebe.

Ja viem, nech by to bolo so mnou akokoľvek, na každého z nás - mladého či starého - pozeráš s dôverou a láskou. A viem, že v dnešný večer mi ponúkaš novú príležitosť, novú šancu.

Ty mi nič nevyčítaš.

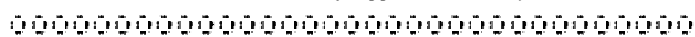
Ty ma neodsudzuješ.

Ty do môjho srdca vkladáš svojho Ducha

a hovorí: „Verím ti...
Mám ťa skutočne rád.
Som to ja, ktorý som ťa pozval k životu.
Chcem, aby si žil,
aby si bol šťastný,
aby si bola šťastná,
aby si objavila a objavil šťastie v skutočnej láske, akej ťa učím.“

Čo ti, Ježišu, v dnešný večer poviem ja?
Počúvaj ma, Pane, budem ti otvárať dnes svoje mladé srdce.
Počúvaj ma, Pane, budem ti otvárať i to srdce rokmi staršie, ale vždycky mladé túžbou po šťastí, po láske, po tebe...
Počúvaj ma, Pane, v túto chvíľu už nebudem hovoriť svojimi ústami, chcem hovoriť rečou svojho srdca a ty tejto reči tak veľmi dobre rozumieš...

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

CHUDOBNÝ ČLOVEK

V malom dome na predmestí žila jedna milá a pokojná rodinka. Raz večer, keď jej členovia sedeli pri stole a spoločne večerali, ozvalo sa búchanie na dvere. Otec vstal a išiel otvoriť. Vonku stál starý ošumelý vzhľad, v otrhanom oblečení bez gombíkov. So sebou niesol kôš plný zeleniny. Opýtal sa domácich, či by si nejakú zeleninu nechceli kúpiť. Keďže sa ho chceli čo najrýchlejšie zbaviť, niečo kúpili.

Postupom času sa starý a rodina spriali. Muž im nosil zeleninu každý týždeň. Dozvedeli sa, že trpí zákalom očnej šošovky a je takmer slepý. Bol však taký milý, že postupom času sa jeho návštevy nevedeli dočkať a tešili sa z jeho prítomnosti.

Jedného dňa, keď im podával zeleninu, im povedal: „Včera som dostal veľký dar! Pred domom som našiel plné vreco oblečenia, ktoré tam niekto pre mňa nechal.“

Keďže všetci vedeli, že oblečenie sa mu veľmi zíde, povedali: „To je úžasné!“ A starý slepý muž odvetil: „Áno, ale ešte úžasnejšie je to, že som našiel rodinu, ktorá to oblečenie naozaj potrebuje.“

*Radosť z darovania je silnejšia než život.
Naozaj chudobný je ten, kto ju nikdy nepocítil.*

Sv. Carlos Manuel Cecilio Rodriguez Santiago
13.júl

„Trinásteho je dobrý deň,“ povedal v deň svojej smrti 13. júla 1963 štyridsaťštyriročný Portoričan Carlos Santiago, ktorého Ján Pavol II. svätorečil 29. apríla 2001. Chali, ako ho volali jeho blízki, napriek postupujúcej

chorobe, ktorá napokon predčasne ukončila jeho život, rozširoval lásku k Bohu, Cirkvi a najmä k liturgii.

Carlos (* 1918) pochádzal z päťdtej nábožensky založenej rodiny. Kresťanská výchova, ktorú rodičia od malička vstúpili do karmelitánskeho kláštora a Carlosov jediný brat sa stal benediktínskym kňazom a prvým portorickým opátom. Keď mal Chali šesť rokov, ničivý požiar zničil otcov skromný obchod a dom. Rodina bola nútená prisťahovať sa k starým rodičom a Carlos vyrastal v blízkosti svojej starej mamy Alejandriny Esterásovej, ktorú jej okolie považovalo za „svätú ženu“. Jeho detstvo bolo lekciami viery uplatňovanej v každodennom živote.

Po nástupe do školy Carlos spoznal rád sestier Notre Dame a kontakt s nimi si udržal po celý život. Pod ich patronátom a pod vedením pátrov redemptoristov sa formovalo jeho rozhodnutie dať Bohu všetko. Ako miništrant začal spoznávať bohatstvo Cirkvi cez liturgiu. Napriek výborným výsledkom nemohol dokončiť vyššiu školu. Začala sa uňho prejavovať žalúdočná choroba, ktorá sa stále zhoršovala. Ale to nemohlo nalomiť jeho dôveru v Boha. Roku 1946 začal znovu študovať na univerzite, aby získal vysokoškolský diplom, no dokončil iba prvý ročník. Štúdium sa pre neho nikdy neskončilo. Zaujímal sa o vedu, umenie, filozofiu, hudbu a prírodu. Zamestnal sa vo výskumnom poľnohospodárskom ústave a takmer celý svoj skromný plat venoval na šírenie lásky ku Kristovi hlavne cez liturgiu. Vydal dve cyklostylované publikácie Liturgia a Kresťanská kultúra, za ktorými boli stovky hodín neúnavnej práce. V Caguase organizoval liturgický krúžok a roku 1948 založil zbor Te Deum laudamus. Jeho zámerom bolo rozšíriť hlbokú vieru aj na akademickej pôde, preto sa presťahoval do Univerzitného katolíckeho centra v Riu Piedras a organizoval stretnutia na tému liturgie. Stal sa členom Bratstva kresťanskej doktríny a ďalších náboženských spoločenstiev. Usporadúval katechézy pre mladých, so zápalom šíril medzi klérom aj laikmi obnovu liturgie za aktívnej účasti laikov a s použitím bežného jazyka. O toto všetko sa usiloval ešte pred Druhým vatikánskym koncilom.

Fyzické sily však Carlosovi Manuelovi nedovolili uskutočniť všetky smelé plány. Po ťažkej operácii v roku 1963 prežil „temnú noc viery“ a cítil, akoby ho Boh opustil. Krátko pred smrťou znovu našiel stratenú cestu, ktorá dávala zmysel jeho životu. Roku 1999 ho Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslaveného a o dva roky neskôr za svätého.

Podľa Sala Stampa –Katarína Žaková-

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku